

บทที่ 7

บทสรุป

ข้าพเจ้ามีโอกาสที่ได้ฝึกงานกับกองบรรณาธิการนิตยสารสรรสาระ ซึ่งนับเป็นนิตยสารที่มีคุณภาพสูงและประสบความสำเร็จอย่างมาก ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงการทำงานอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพในการผลิตนิตยสารที่มีคุณภาพระดับโลกฉบับหนึ่ง

ความสามารถของสมาชิกในกองบรรณาธิการทุกคน การประสานงานอย่างสอดคล้อง รวมถึงความตั้งใจในการทำงานทำให้ข้าพเจ้าได้ทราบถึงวิธีการในการเป็นนักวารสารศาสตร์ที่ดีได้ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะมีโอกาสได้ร่วมฝึกงานเพียงระยะเวลาอันสั้นก็ตาม

สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้จากประสบการณ์การทำงาน คือ “นิตยสารที่ดีต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง” นิตยสารริคเคอร์ส ไคเจสท์มีผู้อ่านทั่วโลกกว่า 100 ล้านคน ยอดขาย 28 ล้านฉบับต่อเดือนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของนิตยสารตลอดระยะเวลา 76 ปีที่ผ่านมา ซึ่งนิตยสารริคเคอร์ส ไคเจสท์มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยสิ่งที่สำคัญที่สุดคือคุณภาพของบทความ คอลัมน์ประจำ ที่ยังคงรักษามาตรฐานที่สูงไว้ได้ เป็นที่ยอมรับของผู้อ่านทั่วโลก

การพัฒนาอีกอย่างหนึ่งของนิตยสารริคเคอร์ส ไคเจสท์ คือ การพัฒนาการออกแบบจัดหน้าจากเล่มแรกที่มีเพียงแต่ตัวอักษร ไม่มีภาพประกอบ จนกระทั่งต่อมามีภาพลาดเส้น พัฒนาการมีรูปภาพภาพสีเรื่อยมา

และจนกระทั่งในเดือนพฤษภาคม 1998 นิตยสารริคเคอร์ส ไคเจสท์ ก็ได้พัฒนาการออกแบบจัดหน้าอย่างเต็มรูปแบบ วางมาตรฐาน กฎเกณฑ์ที่แน่นอนสำหรับการออกแบบหน้าต่างๆ ขึ้น นับได้ว่าเป็นการพัฒนาไปอย่างก้าวหน้า สร้างความทันสมัย

แต่ในระยะเวลาที่ข้าพเจ้าฝึกงานในฝ่ายศิลปกรรมของนิตยสารสรรสาระ ข้าพเจ้าได้พบข้อจำกัดในการออกแบบจัดหน้าบางประการดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 6 ซึ่งข้าพเจ้ามีข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไขข้อจำกัดดังกล่าว ดังนี้

1. สำหรับข้อจำกัดในเรื่องขนาดของนิตยสาร ที่ทำให้นิตยสารสรรสาระไม่สามารถออกแบบจัดหน้าได้หลากหลายมากกว่านี้ ข้าพเจ้าไม่เคยคิดจะให้นิตยสารสรรสาระเปลี่ยนเป็นขนาดใหญ่ ข้าพเจ้าจึงเสนอว่าควรแก้ไขข้อจำกัดเรื่องขนาดด้วยการเพิ่มหน้าพิบในบทความต่างๆ เพื่อให้สามารถลงรูปในขนาดใหญ่ได้มากขึ้น โดยเฉพาะรูปลักษณะตามแนวขวาง

2. ข้อจำกัดเรื่องรูป ข้าพเจ้าเสนอว่านิตยสารสรรสาระควรที่จะเพิ่มจำนวนบทความภายในประเทศที่จะสามารถใช้ภาพที่ถ่ายโดยช่างภาพอิสระภายในประเทศ ซึ่งจะไม่มีปัญหาเรื่องลิขสิทธิ์ ดังเช่น บทความตัดแปลงหลายๆ ชิ้นที่มีภาพที่สามารถขยาย ย่อได้ตามความสวยงามของการออก

แบบจัดหน้า ดังนั้น หากมีบทความภายในประเทศมากขึ้น ปริมาณภาพที่ฝ่ายศิลปกรรมสามารถที่จะเลือกใช้และวิธีใช้ก็จะยิ่งมากขึ้น

3.ข้อจำกัดเรื่องสี เป็นหลักในการออกแบบจัดหน้าที่ต้องปฏิบัติ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะแก้ไข แต่ข้าพเจ้าเสนอว่าหากมีการใช้สีที่มีสีส้มมากขึ้น โดยเฉพาะสีที่สดใส เช่น สีแดงสด สีฟ้า สีเหลือง เป็นต้นโดยจำกัดในจำนวนน้อยๆ ก็จะสามารถสร้างความสวยงามในการออกแบบจัดหน้าได้มากยิ่งขึ้นและจะเป็นที่ดึงดูดสายตาผู้อ่านวัยเยาว์

4.นิตยสารสรรสาระสามารถออกแบบจัดหน้าที่แปลกใหม่ ด้วยวิธีแบบใหม่ ยกตัวอย่างเช่น การจัดวางรูปภาพในแนวดิ่ง การใช้ภาพสามมิติ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นว่า การออกแบบจัดหน้าแบบใหม่ของนิตยสารสรรสาระประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับและวิเคราะห์กับการออกแบบจัดหน้าทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติในระดับอุดมศึกษา ก็มีความสอดคล้องอย่างยิ่งและถือเป็นนิตยสารที่มีการออกแบบจัดหน้าได้เรียบง่าย สวยงาม และที่สำคัญคือ สะดวกต่อการอ่าน

นิตยสารสรรสาระมีกองบรรณาธิการเพียง 6 คน สามารถผลิตนิตยสารคุณภาพดี นับว่าเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักวารสารศาสตร์ทั้งหลาย ความละเอียดในการทำงานตั้งแต่การคัดเลือกบทความ การจัดลำดับบทความ การคัดเลือกคอลัมน์ประจำ การออกแบบจัดหน้า การจัดพิมพ์อย่างดี จนกระทั่งถึงระบบการขายตรงที่มีประสิทธิภาพ ทำงานนิตยสารสรรสาระคงเป็นนิตยสารที่ประสบความสำเร็จในประเทศไทยไปอีกเป็นระยะเวลาอันยาวนาน

ชำนาญกานท์สมุด